

De tijd had de rollen omgekeerd. Deze collecteur annex waagmeester liet zich assisteren door een klerk en een geldophaler. De klerk Teunis van den Donker maakte carrière en bracht het tot collecteur-waagmeester⁵¹).

Zò stabiel waren de tarieven van de stadsaccijns dat de waagordonnantie van 1676, die een uitvoerige tarieflijst bevatte⁵²), in 1749 bijna integraal in de toen in druk uitgegeven ordonnantie op de stadsaccijnzen kon worden opgenomen. De belangrijkste wijzigingen betroffen toevoeging van nieuwe producten, zoals koffie, cacao en 'oranje schillen'⁵³). Vanaf 1654 is de opbrengst van de waagaccijns terug te vinden in een nagenoeg volledige serie stadsrekeningen⁵⁴). De inkomsten uit boterwaag en hennepwaag zijn afzonderlijk geregistreerd. De bedragen hiervan vormen echter slechts een fractie van die van de grote waag en blijven daarom verder buiten beschouwing.

De jaarbedragen van de waag gaven tot 1755 een geleidelijke stijging te zien. Tot 1663 bleven de inkomsten onder de 10.000 gulden en tot 1679 onder de 20.000. In het jaar 1698 kwam de som voor het eerst boven de 30.000 uit, de 40.000 werd in 1719 overschreden. De mijlpaal van 50.000 volgde in 1732 en werd met een bedrag van 58.493 meteen royaal gepasseerd, maar dit bleek een uitschieter. Het duurde tot 1748 eer deze grens opnieuw was bereikt. Toen bleef het enige tijd goed gaan, *semper crescendo*: in 1755, binnen enkele jaren dus, werd de top van 77.595 bereikt. De vreugde was van korte duur, want het jaar daarop bracht een formidabele terugval tot een bedrag van 31.211. De volgende decennia gaven een beeld te zien van op- en neergang, al naar het de conjunctuur beliefd. Sommen in de 30 en 40.000 waren overheersend, terwijl uitschieters naar boven en beneden niet ontbraken. De jaren tachtig leverden voornamelijk bedragen in de 20.000 op. Tot 1806, toen de stadswaagaccijns kwam te vervallen en alleen weeg- en wikloon binnenkwam, deden zich vervolgens veel schommelingen voor en wel van bedragen variërend tussen 42.856 (1802) en 18.802 (1799).

Hetgeen aan impost naar Den Haag toeging bedroeg in de tweede helft van de achttiende eeuw *grosso modo* het drie- tot viervoudige van bovengenoemde bedragen. Daarmee nam Rotterdam op de ranglijst van de Hollandse steden een goede tweede plaats in en moest het alleen Amsterdam voor laten gaan⁵⁵). Toen de edelgroot mogende heren in 's Gravenhage de terugval in waaginkomsten in 1768 aan fraude meenden te moeten toeschrijven en